

BİR ŞİİR VE BİR ŞAİR

Tarih 12 Mart 1921 . Mecliste tatlı bir telaş, heyecan ve gurur. 724 eserin katılmış olduğu bir yarışma ve bir şair, Mehmet Akif Ersoy . Heyecanı ellerinin titreyişinden fark ediliyor. Gözü bir yere dalmış, düşünceli görünüyor. Memleketi için yazacağı bir şiirin karşılığında para olacağını duyduğunda katılmak istememişti. Çünkü o votanı için yaptığı hiçbir şeyin karşılığını istemezdi. Feda olsundu. Suphi Bey'in ısrarı sonucu katılmıştı ve şimdi mecliste kazanan eserin açıklanmasını bekliyordu.

Bir haftadır bu anı düşünmüştü Ne olacaktı ? O kadar eserin içinde benim yazdığımı unuttular mı? ve daha bir çok soru dönmüştü kafasında. Gözünü daldığı yerden ayırdı ve kürsüde duran Suphi Bey'e baktı. Elinde bir kağıt, ama sıradan bir kağıt değil. Üstünde bir milletin yeniden uyanışının yazılı olduğu bir hazine. Suphi Bey kısa bir konuşmadan sonra yarışmanın kazanan eserini okuyacağını söyledi . Bir kaç saniye durdu, derin bir nefes alarak "Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" dedi, aldığı nefesi verdi. Akif'e döndüm gözleri buğulu, elleri titriyor, tüyleri diken diken, dokunsam ağlayacak bir halde. Mecliste bir alkış tufanı ve devam etti Suphi Bey "Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak". 10 kere bitliğinde kürsüye çağırıldı Akif. Bacaklarının tuttuğundan bir haber yürümeye başladı. Kalbi pır pır ederek selam verdi önce. Konuşma hazırlamamıştı içinden ne geliyorsa onu söyleyecekti. "Ben bu şiiri yazarken her kıtasına Bismillah diyerek başladım. Allah izin verirse kazanırsam sonucundaki parayı da şehit ailelerine vereceğim diye kendime söz verdim, şükür ki nasip oldu. Söyleyeceğim son şey ise "Allah bu millete bir daha İstiklal Marsı yazdırmazın." Ve bir alkış tufanı daha.

Akif kürsüden indi ve bende oturduğum masanın başında düşüncelerimden sıyrılıp, İstiklal Marsımız ın Kabulü'nün 100.yıl dönümünde bir kez daha "Allah bu millete bir daha İstiklal Marsı yazdırmazın" diyerek gözlerimden bir kaç damla yaş abıttım.

Nurbahar Ocaktan
10/11 149